

1997 – очаквания

Най-характерното за изминалата 1997 година бе, че ромският етнос отново не можа да намери формулата на обединението, за да се представи по-добре в изборите за новото 38 Народно събрание. Резултатът – в парламента няма един ром... А там се коват законите на държавата. Тази простичка истина остава неразбрана от шепата ромски лидери в осмата година на демокрацията. Тя е причината ромите да стоят в периферията на „голямата“ политика. Засега партиите, движенията и коалициите ги използват само като гласоподаватели. Обособено като отделна сила, 650 000 – 700 000 ромско население би могло да изпрати в парламента между 10 до 15 депутата, с които да оформи даже и своя парламентарна група. Това никога няма да стане, докато съществува разцеплението между техните лидери.

Проблемите на ромите се решават без тяхно присъствие. Това е свързано с отсъствието им в структурите на държавната власт.

Два дни преди да сдаде властта правителството на Жан Виденов прие програма за работа с ромското население, с която „заръча“ на синия кабинет да работи по разрешаване проблемите на ромите с активистите на Конфедерацията на ромите в България, поддържащи политиката на БСП и коалиция...

Тази грешка бе поправена едва на 4 декември 1997 г. с излизането на Постановление 449 на МС, с което се анулира тази специална „препоръка“...

1997 година започна със служебното правителство на надеждата на Стефан Софиянски. Продължи с изборите за нов парламент и съставяне на правителството на ОДС/СДС. Формира се ново реформистко мнозинство, което прие валутния борд...

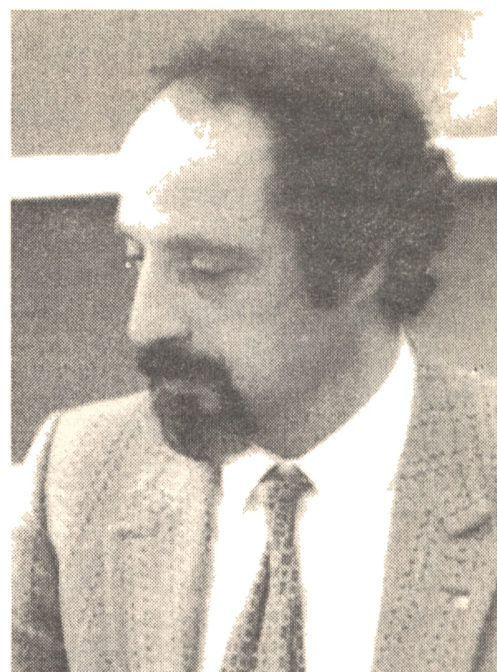
От Запад изръкопляскаха и решиха, че е дошло време за започване на истинските реформи. На преден план излезе въпросът за връщане на доверието към държавата и властта.

Лесно ли става това след седем години безпътица? Един японски специалист казваше, че това не било толкова трудно, но е важно да се планира и да се приеме за изпълнение: създаване на гаранции на държавно ниво за национална стратегия в развитието на икономиката без чужди помощи.

В крайна сметка само ние не успяхме да привършим с приватизацията. В Чехия и Германия забравиха за своята?! Някой попречи на сериозните инвеститори да влязат веднага в България, да вложат своите умения в ръководството на предприятията. Да използваме техните „свежи“ пари, уменията им да търгуват и готовите им места в пазарните ниши на нашите стоки и услуги. това ще докара допълнителна работна заетост, приходи във валута, за да плащаме външните си дългове.

Никое от правителствата на прехода от 1989 г. не се реши да обясни на ясен език какво значи структурна реформа, какви са нейните цели и задачи, етапите за нейното осъществяване и социалната цена, която трябва да се плати за същата. Липсата на прозрачност при вземане на отделни решения, свързани с приватизацията, накараха хората да започнат да я свързват с минусите на прехода към демокрация. Заговори се открито за корупция във всички нива на администрацията...

Какво успя да направи правителството на БСП и коалиция? На каква база търсеше решенията на своето управление? И защо слезе от властта? Какво не достигна на опитната партия със стогодишна история да управлява страната?

В доклада от 13 май 1996 година пред пленума на ВС на БСП бяха поставени три главни задачи:

1. „... Да превърнем производственото оживление в траен стопански растеж при висока трудова заетост“. Резултат – отрицателен. Производството спадна, съпроводено с намаляване на трудова заетост.

2. „... Да установим ясни правила за пазарните отношения“. Правилата още ги няма. не можа да ги установи в краткия си живот второто служебно правителство на Стефан Софиянски. Не ги създаде и правителството на ОДС/СДС. Борбата продължава...

3. „... Да овладеем инфлацията и създадем условия за постепенно нарастване на реалните доходи“. Днес това звучи кощунствено на фона на оцеляването на хората през зимата...

Най-точният анализ на 1997 година е, че усилията на новото реформистко мнозинство, новия парламент и правителството не можаха да компенсират минусите в управлението на държавата през 1996-та година. Завоят в политиката и икономиката ставаше бавно и в условията на строгата финансова дисциплина на валутния борд. Налице бяха негативните резултати от дългогодишната дейност на банките, част от които бяха създадени в разрез със законите на страната. Не бяха малко икономистите от БСП, които признаваха още в 1996 г., че „Позицията на БНБ и правителството на Жан Виденов към банките е необясни-